

North Atlantic Odyssey 2015

VERSLAG

Natuur.reizen

31 mei-11 juni

2015

Olivier Dochy
Gerald Driessens
Griet Nijs

De natuur heeft je nodig. En vice versa.

natuurpunt

REISVERSLAG NORTH ATLANTIC ODYSSEY 2015: 31 MEI-11 JUNI

Colofon

Schip: Plancius/Oceanwide Expeditions
Kapitein: Alexey Nazarov
Expeditieleider: Brent Houston
Assistent expeditieleider: Andrew Bishop
Gidsen Oceanwide: Christian Engelke, Meghan Kelly, Wesley Overman, Rupert Pilkington, Beau Pruneau, Adam Walley

Touroperator: Inezia Tours
Gidsen Inezia Tours: Cor Visser, Willem Visser, Pieter van der Luit
Natuur.begeleiders: Olivier Dochy, Gerald Driessens, Griet Nijs

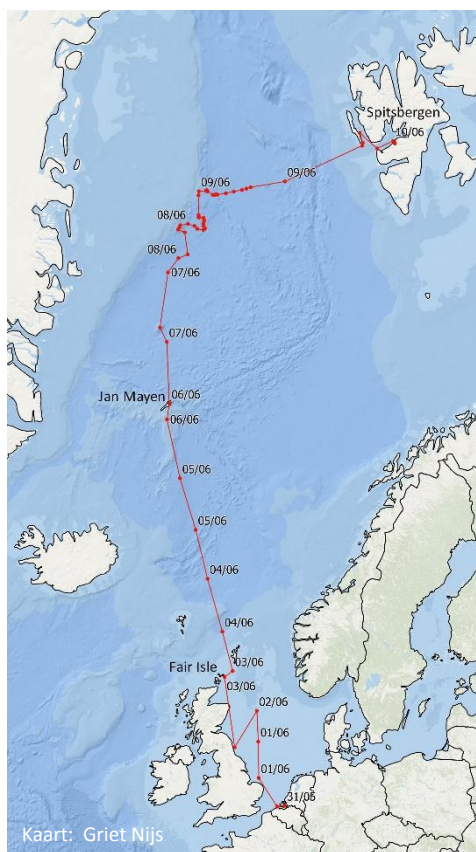
Tekst: Olivier Dochy en Gerald Driessens/Natuurpunt
Foto's: Olivier Dochy en Veerle Deconinck/Natuurpunt (tenzij anders vermeld)

Opmaak kaft: Griet Nijs/Natuurpunt
Foto's kaft: Jan Mayen (Guy Claessens/Natuurpunt), Groenlandse walvissen en Walrus (Cor Visser/Inezia)

Wijze van citeren: Dochy, O., Driessens, G. en Nijs, G., 2015. North Atlantic Odyssey 2015: een onovertroffen Natuur.reis. Natuur.reizen, 2015, Mechelen

The North Atlantic Odyssey - 2015

Een onovertroffen Natuur.reis

Dit is een sfeerverslag van de Natuur.zeereis van Hansweert (NL) naar Spitsbergen via de Shetland eilanden, Jan Mayen en het pakijs. We hadden stormweer op de Noordzee en redelijk wat wind tussen Shetland en Jan Mayen wat het aantal waarnemingen van zeezoogdieren in die regio's drukte, maar voor de rest verliep alles meer dan prima. De bezochte eilanden baadden zelfs in de zon en de gevreesde mist bij het pakijs was er niet. Met de Noordpoolfauna hadden we nog meer geluk. Een lange lijst soorten zwom, blowde of vloog zich op de lijst van topwaarnemingen. Tweemaal IJsbeer, dé publiekslieveling natuurlijk, Blauwe vinvis van erg dichtbij, de talloze herkansingen om dan toch Noordelijke butskoppen deftig te zien, show van Witsnuitdolfijnen, allerlei zeehonden groot en klein, dagelijks Kleinste jagers, paraderende Papegaaiduikers, Kleine alkjes in hun element tussen de ijsschotsen, Beloega's in de haven, zelfs een emmer vol plankton was de moeite! De Beerenbergvulkaan van Jan Mayen van kop tot teen mogen aanschouwen lukt was een echte buitenkans. Maar top of the bill was de nacht met de stuk of wat 85 Groenlandse walvissen aan de rand van het pakijs, met starten en blows overal waar je maar keek! En met de vrolijke sfeer aan boord was dit werkelijk een trip om nooit meer te vergeten! Of toch voor diegenen met 'een hoe huheuh'n' !

Zondag 31 mei Het vertrek

Het is zondagmorgen. Zeeland slaapt een gat in de dag. Op de lege wegen rijden auto's met Belgische nummerplaat richting Hansweert. In sommige auto's is het stil, in andere juist erg luidruchtig. De adrenaline is voelbaar. Een grijze lucht dempt nog even de verwachtingen. Ruim anderhalf uur voor vertrek staat bijna iedereen al op de kade. De Plancius, jawel dé Plancius, gekend van vele sterke verhalen, ligt er uitnodigend te wachten op @116 Natuurpunters voor de trip van hun leven.

Dan is het zover, we mogen aan boord! Eén voor één beklimt iedereen de slooptrap, met één oog op zijn of haar bagage die in een soort visnet met grote gaten bengelend over de diepte van het kanaal gehesen wordt. Er hoeft gelukkig geen duikersploeg opgetrommeld te worden. De kajuitnummers staan met krijt op de valiezen genoteerd en vroeg of laat heeft iedereen zijn vertrouwde tassen terug. Oef, so far, so good!

Het schip kan maar vertrekken bij hoogwater. Dat is rond 14u. Eerst moeten we nog een sluis door. Een sleepboot legt ons op de juiste plek. Na een verrassend snelle sluisbeurt zwaaien de deuren open. En dan zijn we vrij! Op naar Spitsbergen !

Van de Westerschelde zien we echter niet veel. Het begint te miezeren en er is een verplichte veiligheidsoefening. 7x kort en 1x lang: dit getoeter is het sein om je reddingsvest te nemen, klaar om het schip te verlaten. De nu feloranje getinte bende is uitgelaten als een groep Nederlandse voetbalsupporters, maar stilletjes hoopt iedereen dat het nooit echt nodig zal zijn. Met zo'n 60 man in één sloepje op een zwalpende oceaan, dat is niet waar we op uit zijn.

Intussen waait de wind stevig uit het zuidwesten (4-5 Bf). Het schip slingert al voelbaar heen en weer en we zijn nog maar op de Westerschelde. Op de Noordzee wordt het de komende dagen nog iets winderiger... Eén keer raden wat het belangrijkste gespreksonderwerp is: "voel je al iets?". Pillen worden geslikt, pleisters gekleefd. Enkelen kiezen onmiddellijk voor de buitenlucht en spotten wat steltlopers op de slikplaten in de Westerschelde. Goed om de triplijst aan te dikken, want veel van die soorten zien we niet meer terug. De leukste waarneming zijn de vele vlakbij duikende Grote sterns wanneer we dicht langs het strand van Vlissingen varen. Anderen zagen Lepelaar, Rosse grutto's in prachtkleed, Zilverplevier, enzovoort. Eens goed en wel op zee kwamen af en toe Drieteenmeeuwen, Noordse stormvogels en Jan-van-genten in beeld. Die eerste twee zagen we elke dag van de reis.

's Avonds is er een uitgebreide voorstelling van de gidsen. Natuurpunt heeft er drie mee: Gerald Driessens, Griet Nijs en ikzelf, Olivier Dochy. Een vierde, Peter Symens, moest om familiale redenen helaas op het laatste nippertje afzeggen. De touroperator Inezia Tours uit Nederland heeft een ploeg van 3 man aan boord: zaakvoerder Pieter Van der Luit, fotograaf Cor Visser en interimgids Willem Visser. Verder zijn er nog acht gidsen van rederij Oceanwide Expeditions aanwezig. De expeditieleider heet Brent Houston (USA) en is een echte showman maar ook een prima organisator. Verder zijn er nog Andrew Bishop (geologie), Rupert Pilkington (IJsberen), Adam Walley (vogels en zoogdieren), Meghan Kelly (fauna, plankton), Christian Engelke (geschiedenis), Beau Pruneau (fotografie, zodiactechnicus) en Wesley Overman (vogels, zoogdieren). Op elk uur van de dag waren meerdere gidsen aan het werk: op de uitkijk staan, uitleg geven of een voordracht presenteren. Niemand hoefde zich te vervelen tijdens de vele vaaruren, en wie dat wilde kon gerust op z'n gemak een boek lezen of het thuisfront een mailtje sturen.

De eerste maaltijd op reis is altijd een beetje spannend, zeker voor de op dat vlak verwende Belgen. Maar wat viel dat mee! Dat de bar Heineken als pils had, was een commerciële misser van de rederij, maar er was gelukkig ook Palm en Bittburger, en dit aan democratische prijzen. Ja, de barvrouw had geen klagen.

Voor 's nachts werd zwaarder weer voorspeld: meer wind, meer golven. Overal aan de relingen binnenin het schip werden de gekende zakjes opgehangen. Neptunus maakte redelijk wat slachtoffers, de Duitse scheepsarts Beate had haar handen vol met het uitdelen van wonderpleisters en -pillen. De meesten werden hiermee gelukkig snel beter.

De eerste zonsondergang op zee was meteen een speciale. Door een klein gat in het voor de rest gesloten wolkendek kon je juist de zon in de zee zien zakken. Meer nog, net voor ze helemaal onderging, zagen we duidelijk de "green flash"! Dit is een optisch fenomeen dat maar zelden te zien is. Voor velen de waarneming van de dag.

Maandag 01 juni

Foto: Dirk Van der Sanden

Wennen aan het schip, aan nietsdoen, aan elkaar en aan de deining

"Good morning everybody... Rise and shine, you folks!". Elke morgen haalde Brent ons zachtjes uit ons bed via de intercom. Tenminste: zij die nog niet al lang aan dek stonden om vogels en dolfijnen te zoeken. Deze ochtend was mooi zonnig, en de fotografen waren al duchtig plaatjes aan het schieten van onze volgers, de Jan-van-genten en Drieteenmeeuwen. Die taak werd graag onderbroken voor het niet te missen heerlijke ontbijtbuffet!

Vandaag zouden we de Doggersbank passeren. Dit is een visrijke ondiepte in de Noordzee waar veel zeevogels en zeezoogdieren hun voedsel komen halen. Door de vrij strakke westenwind van 4-5 Bft waren er echter veel lage golven en schuimkopjes waardoor het moeilijk werd om vinnen van de hier vrij talrijke Witsnuitdolfijnen of Dwergvinvissen te onderscheppen. De evenzeer talrijke boorplatformen lieten zich makkelijker zien. Wat zijn dat er veel !

Ter hoogte van de Doggersbank bleef het echter relatief rustig wat waarnemingen betreft. Enkelen hadden het geluk gehad om de vin of een rug van een Dwergvinvis te zien, maar voor nieuwelingen

in het vak was dat onbegonnen werk. "Slinky Minky" is de Engelse spotnaam voor de "Minke Whale" of Dwergvinvis: de "blow" is onopvallend en de rug met de opvallende rugvin glijdt snel weg in de golven. Je moet snel zijn of wat geluk hebben om 'm goed te zien. Een blow is een spuitfontein van een uitademende walvis. Hij spuit geen water uit maar vochtige lucht die direct tot damp condenseert, zoals wij in de winter ook wolkjes uitademen. Een weetje dat je kon oppikken bij de voordrachten!

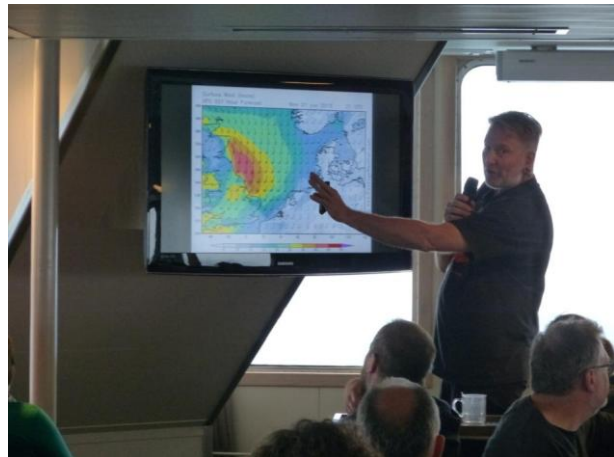
Ook de onopvallende Bruinvis-rugvinnetjes bleken een brug te ver voor veel kersverse "seawatchers". Omdat er zich gelukkig een paar tientallen herkansingen aandienen, hebben de meesten er uiteindelijk toch gezien. Niets spectaculairs, en toch is het leuk!

Veel meer succes hadden de kleine groepjes van de beloofde Witsnuitdolfijnen. Enkele kleine groepjes van 2 of 3 kwamen zelfs "bowriden", zeg maar mee surfen op de boegolf. Een fantastisch hoogtepunt voor de drie "i-tjes" zoals de jonge vriendinnen Bibby, Steffi en 'Leni' zichzelf noemden, want ze stonden net op de boeg van het schip en het gebeurde een paar meter onder hen!

Plots bleek waarom de Doggersbank zo vogelloos bleek: ze hingen allemaal achter een vissersboot! Minstens 1500 vogels volgden een industriële vissersboot, vooral Noordse stormvogels en Jan-van-genten. Ook wat meeuwen en alkachtigen waren van de partij en dan kon onze eerste Grote jager niet ontbreken. De kapitein manoeuvreerde het schip dichterbij tot we midden in de wolk vogels zaten. Dát is een ervaring!

Op een bepaald moment zagen sommigen een gigantische plons. 'Breachende' Dwergvinvis volgens de meesten die het dier zagen. "Neen", zei ervaren rot Brent, "het was een Bultrug, of misschien zelfs twee, omdat die zich op die manier draaien bij het breachen en de Dwergvinvis doet dat niet". Ook had hij een 'blow' gezien. Tja, we zullen het nooit zeker weten. Maar dat het een geweldige plons was, kan ik getuigen. Een dier heb ik niet gezien.

's Avonds was er telkens een briefing rond 18u. Wat hebben we gezien, wat gaan we morgen doen, dat soort dingen. Vaak vergezeld van een extra woordje uitleg over een bijzondere soort die we hadden gezien. En de bar was open voor een aperitief. Maar deze avond had Brent de weerkaarten meegebracht. En het zag er niet goed uit. Een kleine maar dappere depressie raast ten noorden van Schotland voorbij en zal ons trakteren op wind tot 9 Bft... Dat betekent extra touwen als reling in de lounge, geen buffetmaaltijd maar geserveerd aan tafel (dat is nog het minste), de buitendekken worden afgesloten. Alle zeeziektegevoeligen togen opnieuw naar dr. Beata om hun pillen...

Dinsdag 02 juni

Foto: Guy Claessens

Storm op zee en de naweën ervan - onverwacht ommetje Aberdeen

En we hebben het geweten! De slaap vatten was bijna onmogelijk, je schommelde van voor naar achter of van links naar rechts. Of alle richtingen tegelijk. Zal het schip nú kapseizen? Nee, oef. Nu misschien? Ook niet. Toch ook wel een belevenis op zich, zo'n echte storm... 's Nachts bereikte de storm de verwachte piek met golven tot 4 m hoog. De patrijspoorten van de kajuiten op het lage dek 2 kwamen vaak onder de waterlijn te liggen... Het zicht van hieruit leek bij momenten een draaiende wasmachine, het geluid ook! Dan toch maar de stevige extra deksels vastgezeven. Je weet nooit dat een stuk drijfhout tegen zo'n ruitje botst...

Bij het ontbijt verschenen wat minder mensen dan gewoonlijk. Niet iedereen had even veel honger... De koffie maakte rare bewegingen in de tas. Vol tanken was niet verstandig. Het schip bewoog fel, vooral omdat het zijwind was. 'One hand for the ship, one for yourself' is het devies: altijd één hand gebruiken om je vast te houden!

Dit devies werd goed opgevolgd, maar helaas was één man ongelukkig gevallen in zijn kajuit en had zijn schouder gebroken. Geen denken aan om door te varen, die moest naar het ziekenhuis. Op Fair Isle is geen ziekenhuis en bovendien was een evacuatie via een zodiac uitgesloten, als een landing al mogelijk zou zijn. Achter de schermen werd daarom een evacuatie geregeld via de haven van de grote stad Aberdeen op het Schotse vasteland. De passagiers werden ingelicht van deze wending in het reisschema. Niets aan te doen, maar we zouden wel een hap uit het bezoek aan Fair Isle verliezen. Medeleven met Marc en zijn vrouw was echter de teneur. Deze mensen hadden zoooo lang uitgekeken naar deze reis...

Omdat er nog steeds behoorlijk wat golven waren, bleven de zeezoogdieren achterwege. Om de tijd te passeren gooiden we de Grote Natuurpunt Oceaan Quiz in het namiddagprogramma. Je hoorde de hersenen kraken. Op de resultaten was het nog een paar dagen wachten... Tijd ook voor een uitleg over hoe je in een zodiac stapt en om de laarzen te gaan passen.

Al bij al was het ommetje Aberdeen nog zo erg niet. We voeren een heel eind met de mooie groene Schotse kust in zicht. Het wemelde er van de zeevogels: alkachtigen, meeuwen, al eens een Roodkeelduiker of Noordse pijlstormvogel, ook Stormvogeltjes lieten zich nu en dan zien aan de ervaren verrekijkergebruiker. De rest van de dag werd niet zo veel gezien, de golven van 2 meter lieten dit niet toe. Wel waren de 'echte' zeevogels Noordse stormvogel en Jan-van-gent in hun element! Schijnbaar zonder moeite en met nauwelijks een vleugelslag glijden ze als mini-albatrossen in een hoge boog van golfdal naar golfdal. Een lust voor het oog!

De rederij had het goed kunnen regelen met de havenautoriteiten zodat we weinig tijd verloren. Binnenvaren, ambulance staat klaar, patiënt overbrengen en terug wegwezen. Aberdeen is gekend als de grijze stad, door al die grijze natuursteen en de grijze luchten... In de haven lagen vooral bevoorradingsschepen voor boorplatforms, maar gelukkig ook Eidereenden en Grote zaagbekken. Dé show werd echter gestolen door een achttal Tuimelaars dat ons bij het binnen- en het buitenvaren uitgeleide deed!

Zonsondergang bij Aberdeen (Foto: Filip De Coster)

Woensdag 3 juni

Bij het wakker worden, was de zee gekalmeerd en was er land in zicht: Fair Isle! Bovendien stond er een waterzonnetje dat steeds meer terrein won op de wolken. De kapitein had de hele nacht full speed gevaren, en zo waren we al bij al maar 3 uur achter op het schema. Niet zo erg dus.

Eerst voeren we rond het eiland, van zeevogelkolonie naar vuurtoren naar gigantische rotsformatie, op zoek naar een geschikte landingsplek. De gebruikelijke plek was niet bruikbaar door de deining, maar aan de zuidkust lukte het wel. De ontscheping ging vlot en weldra stond iedereen op vaste ondergrond, een voelbaar verschil!

Enkele plaatselijke gidsen namen ons mee naar een prachtige zeevogelklif met Grijze zeehonden, Drieteenmeeuwen, Alken en nog van alles. Overal in de lucht baltsten Grote jagers. Vanaf dit punt was iedereen vrij om de wandeling van een viertal kilometer op eigen tempo te doen. Een gratis taxi reed af en aan langs de enige weg op het eiland. De vogelaars bleven plakken bij een gevarieerde set

Papegaaiduikers lieten zich ultiem mooi bekijken

gestrande trekvogels als Grauwe klauwier, Bonte vliegenvanger, Kruisbek, Velduil, Houtsnip en voorwaar een Grauwe fitis op een weideafsluiting! Anderen bleven plakken in het theehuis of, meer nog, op het einde van de wandeling bij de papegaaiduikerkolonie! Tientallen schattige knuffels keken naar ons en wij naar hen. Schuw zijn ze helemaal niet en menig plaatje werd geschoten. Op de achtergrond dreef de Plancius op de blauwe zee, om het zicht helemaal af te maken. Een klein regenbuitje was nodig om iedereen weg te krijgen, terug richting zodiac. Achteraf hoorden we dat de Engelsen bijzonder opgetogen waren over het goede gedrag van die hele bende volk (1,5 keer de lokale populatie...). Vaak krijgen ze toeristen die overal door lopen en rondneuzen, maar de Natuurpunteren waren een fijn publiek!

Na Fair Isle vaarden we onze voorlaatste zonsondergang tegemoet, pal noord, langs het eiland Foula, op weg naar Jan Mayen. Na Fair Isle is dit het meest afgelegen eiland van de Shetland eilanden, met

nauwelijks een paar tientallen bewoners. Wat moet dat een bijzonder bestaan zijn! De geometrische vormen van het eiland spraken erg tot de verbeelding. Een gigantische rechte klif van ruim 300 meter was echt indrukwekkend, hoewel een Antwerps koppel vond dat hun kathedraal toch nog hoger was ;-). Tot spijt van Gerald en andere vogelaars kwamen die nacht de Stormvogeltjes niet massaal richting hun kolonies gevlogen. Mogelijk zat de bijna volle maan er voor iets tussen, pas als het echt donker is durven ze aan land.

Foto Piet Van Loo

Donderdag 4 juni

Op zee en op zoek naar Orka's

Het zonnige weer van gisteren bleef wel wat aanhouden, maar de golven waren weer hoger. In dit goeie gebied voor Orka's en Grienden maakte dat het speuren moeilijk. We kregen beide soorten helaas niet te zien. Wel kwam een verre Potvis in beeld. Ook niet mis maar te ver voor de menigte. In totaal 5 prachtige adulte Kleinste jagers en een IJsdruiker in zijn sjeke zomerkleed waren de vogels van de dag.

De voordrachten werden alweer druk bijgewoond en was er tijd voor de resultaten van de quiz. De winnaars waren de ploeg "Saam", gevolgd door "De Grootste Jagers" en de ploeg van Inezia "Jan Piet Joris & Corneel". Ze konden kiezen uit een mooie set prijzen!

Adulte Jan van gent (Foto: Griet Nijs)

Vrijdag 5 juni: Op zee, over de poolcirkel heen

Net na het ontbijt kruisten we de poolcirkel op 66°30' noord, geanimeerd door het jong geweld aan boord in passende Neptunus-tenue. En gevolgd door een 'dreupel', om 8u45 's morgens, jawel! Dat het menens was werd snel duidelijk: onmiddellijk voorbij de poolcirkel dreef de eerste Klapmuts voorbij. Een jong dier, een beetje uit koers eigenlijk.

Ook vlogen de eerste Kleine alken, Dikbekzeekoet en Grote burgemeester zich op de lijst. De vogelaars konden zich ook nog uitleven aan Middelste en Kleinste jagers (o.a. 2 adulten die een tijdlang het bovendek volgden, een super waarneming).

Twee Kleinste jagers met Drieteenmeeuwen in hun kielzog

Voor de walvisspotters was het weer keihard werken geblazen want de zee wilde nog niet kalm worden. Toch kwamen geregeld Witsnuitdolfijnen ons vermaken, eenmaal zelfs een groepje van 10 stuks. Eén dier kon je vanuit de lounge goed zien terwijl het naast het schip zwom. Wat zijn dit prachtige dieren!

Moeizamer ging het om de Noordelijke butskoppen te zien te krijgen. Een bruine buis met een rugvin, dat is het ongeveer. Het zijn erg diep duikende walvisachtigen. Eenmaal onder water komen ze niet snel meer boven. Er werden minstens 2 keer 3 stuks gezien. Maar ver... en kort. 's Avonds werd een grote blow gezien. Hola hier! Het schip vertraagde en zo kon iedereen genieten van een Gewone vinvis. Maar zo gewoon is hij toch niet, het tweede grootste dier ter wereld.

De rest van de vele uren tijd moesten we ons tevreden stellen met oproepen voor een 'mogelijke vin'. Toch was dit vaak genoeg om iedereen aan dek naar de andere kant te doen hollen. De internationale crew verbaasde zich er over dat er voor elke vin-melding zo veel volk op de been kwam. Zo'n gedrevenheid om iets te zien hadden ze –met uitzondering van de Natuurpunttrip van vorig jaar- nog nooit meegemaakt. Maar het is dan ook een Natuurpunteis of het is er geen hé!

's Avonds kregen we een boeiende uitleg van Rupert over de Ijsbeer en de veiligheidsmaatregelen. Wat weet hij veel over beren en wat kan hij dat interessant uitleggen in prachtig Engels. Geef die man een TV-programma!

Voor wie nog bij bewustzijn was rond middernacht brak het wolkendek helemaal open. De zon stond nog een eindje boven de horizon en was niet van plan nog verder te zakken. Een magische oranje-met-lichtblauwe hemel hield ons lang uit ons bed. Te lang alweer, maar kom... Aan de horizon kon je een trapeziumvorm ontwaren: de top van de Beerenberg (2272 m. hoog) op Jan Mayen! Een blik op de instrumenten op de brug leerde dat we nog 100 zeemijl van het eiland verwijderd waren. 180 kilometer! Dat kun je helder weer noemen! En bovenal: de berg zat niet in de wolken! Hopelijk morgen ook...

Zaterdag 6 juni: Jan Mayen in de zon!

De ochtendstond heeft goud in de mond: Jan Mayen met al haar bergen, sneeuw, gletsjers en natuurlijk de immense vulkaan Beerenberg lag in volle glorie te blinken in de zon, onder een staalblauwe hemel zonder ook maar één wolkje! Niemand van de bemanning had dit ooit zo gezien, en de meesten hadden zelfs nog nooit de Beerenberg helemaal gezien. De zee was eindelijk kalm, en zo moest het ook zijn, want een zodiac-landing op Jan Mayen is altijd een beetje tricky.

We landden bij de Noorse militaire basis waar de 18 bewoners ons welkom heetten in hun comfortabele barakken. Na de unieke stempels in paspoorten en souvenirjacht vertrokken we in lange slierten over het eiland richting de andere kant, een wandeling van zo'n 10 km. We hadden bijna de hele dag tijd, dus zalig om te genieten van al die vogels en het bizarre vulkanische landschap.

Wie de wandeling niet zag zitten kon op het schip blijven en mee varen naar de andere kant van het eiland. Ook de Noren van de basis mochten mee. Zo kregen ze hun eiland ook eens vanuit een ander perspectief te zien. De verse groenten en fruit lieten ze zich ook smaken...

Tienduizenden Noordse stormvogels vlogen af en aan en foerageerden in de branding op kleine waterdiertjes: roeipootkreeftjes of copepoden genaamd. Er waren al enkele donkere kleurvormen bij. Kleine alken vlogen rond als zwermen Spreeuwen, hun lachende roep weerklonk zo'n beetje overal. We zagen ook wat al dan niet verdwaalde trekvogels: Bonte strandloper, Bontbekplevier, Tapuit, 4 Zwarte zee-eenden en 4 Kleine rietganzen die IJsland voorbij waren gevlogen. Aan een lagune zaten maar liefst 140 Grote burgemeesters bij elkaar.

Aan de 'andere kant' van het eiland bereikten we een groot grijs strand bezaaid met boomstammen uit de Siberische taiga. Veel stammen waren (ooit) afgezaagd. Ze waren 'ontsnapt' aan de plankenzager bij het transport van hout op de Siberische rivieren, duizenden kilometers verderop, en met de stroming al over de Noordpool tot hier gedreven. Op steile rotsen in alle vulkanische kleuren konden we prachtig een kolonie Kleine alkjes observeren vanop hooguit 10 meter afstand, baltsend, roepend, zittend en zelfs parend. Machtig! We naderen de Noordpool, dat is nu wel zeker. De Papegaaiduikers hier zijn een andere ondersoort met een wat grotere en rodere snavel, dat was mooi te zien. Ook het eerste koppeltje Sneeuwgorzen liet zich niet onbetuigd.

Kleine Alkjes in de kolonie (Foto: Robin Vermeylen)

De wandeling eindigde aan een keienstrand met veel wrakhout met daartussen gigantische kaakbeenderen en wervels van een Groenlandse walvis. Een restant van de hier ooit florerende walvisvaart. Een bezoek aan het lokale toiletgebouwtje was ons sterk aangeraden door de crew. Speciaal! Enkele oude graven van Nederlandse walvisvaarders herinnerden aan een veel harder verblijf hier.

Dan werd het tijd om terug naar het moederschip te gaan. Intussen was de bewolking verschenen en was de Beerenberg onzichtbaar 'zoals het hoort'. De branding nam toe en Brent en zijn trawanten hadden alle moeite om het instappen doenbaar te houden. Toch lukte dit zonder kleerscheuren, maar de geplande zodiactrip langs de vogelrijke kliffen moest worden afgelast.

Net ten noorden van Jan Mayen ligt een prima walvissengebied. Er werden zeven waypoints ingesteld waartussen we een paar uur zigzagden, helaas zonder succes.

Toch was iedereen overtuigd: dit was een fantastische dag! En nog was het niet gedaan. Tijdens het avondeten kwam de berg weer volledig tevoorschijn voor een kwartiertje, net op het moment dat we er het dichtste langs voeren. Foto-time!

Zondag 7 juni: Walvissen bestaan!

Foto: Carlos De Wagter

Weer een dagje varen voor de boeg. Het weer was grijs en rustig, eindelijk goed voor rugvinnen. Het aantal vogels is flink gezakt, zo ver van land, maar we zien toch 4 Kleine rietganzen (die van gisteren?), een Tapuit die aangevallen wordt door een Drieteenmeeuw, een onvolwassen (dus grauw gekleurde) IJsdruiker en - voor de happy few - een prachtige Vorkstaartmeeuw!

Eindelijk werken de walvisachtigen goed mee. Al die uren wachten en die 'mogelijke vinnen' worden omgezet in goede waarnemingen van groepjes Butskoppen, sommige vlakbij en goed te zien! Het lijken afgezaagde boomstammen met een flinke rugvin. Soms is de lange bek ook even te zien, maar de forse lichte voorhoofden zijn toch het opvallendste. In totaal hadden we er minstens 14. Ook erg leuk is de Gewone vinvis die we een tijdje van dichtbij konden volgen. Eindelijk werken ze mee. Iedereen is nu overtuigd: walvissen bestaan!

Immature IJsdruiker (Foto: Carlos De Wagter)

Groepjes Zadelrobben mochten ook op veel belangstelling rekenen. Zeker omdat ze opdoken net na de voordracht van Olivier over zeehonden. Goed getimed! Steevast draaien ze zich op hun rug om naar ons te kijken en duiken dan weg om even verder weer boven te komen, zich weer om te draaien, enz. Makkelijk herkenbaar zo.

Verder zagen we ook 1 emmer en een stuk wrakhout. Het doet raar om hier zwerfvuil tegen te komen op één van de meest afgelegen plekken van de planeet. Het doet ook nadenken...

'BOENK!' Ergens rond 1u40 's nachts waren de onderste dekken plots klaar wakker. We waren bij het ijs en de eerste ijsschots diende zich hard aan. Snel naar boven om te zien hoe het er uit zag! Het was een beetje mistig maar de ijsschotsen waren overal rondom ons. Schitterend! Groepjes Zadelrobben, Kleine alken en Dikbekzeekoeten waren helemaal niet zeldzaam. Zou het lukken voor een Ijsbeer? Opnieuw gaan slapen was een fysische noodzaak maar een psychische onmogelijkheid. En dit zeker wanneer de eerste Ivoormeeuwen zich aandienen. Ook de nu bijna allemaal donkere Noordse stormvogels kregen de nodige aandacht.

Tegen 5u vond mijn gestel dat het toch écht wel nodig was om een paar uur te gaan slapen. En zo geschiedde voor een dikke anderhalf uur lang. En dan werd de ijskoorts me toch weer te machtig. Ik zal vanavond wel vroeg gaan slapen, of deze middag een tukje doen. Jaja...

Pieter van Inezia loofde een prijs uit voor wie als eerste 'The White Fluffy Thing' zou zien. Brent durfde de Ijsbeer niet bij naam noemen, je weet maar nooit of dit het averechtse effect zou hebben. Echt wit zijn ze echter niet, je moet zoeken naar een boterkeurige knuffel. En dat werd met veel overgave gedaan!

Plots was het dan zover, veel sneller dan verwacht: "IJSBEER!", weerklonk tegelijkertijd op verschillende locaties aan boord op gedempte toon. De boodschap verspreidde zich razendsnel over de verschillende dekken en al snel fluisterde iedereen. Rupert had er immers op gedrukt dat het muisstil moest zijn om het dier geen angst aan te jagen. Op een 500 meter afstand aan bakboord liep inderdaad een pracht van een Ijsbeer. Hij bleef even staan om te kijken en te ruiken en ging er dan snel vandoor. Jammer genoeg bleek hij een gebroken of gekwetste voorpoot te hebben en mankte behoorlijk. In zo'n bikkelharde omgeving wordt dat moeilijk overleven. Wellicht mede door zijn handicap voelde hij zich niet echt op zijn gemak en verdween al gauw achter de ijsschotsen. Al werd het bericht onmiddellijk na de vondst omgeroepen in de buik van het schip, een 15-tal slapenden raakten niet op tijd aan dek. Compassie, medelijden en ocharmes werden hun deel. En de gedrevenheid om er nóg één te zoeken werd alleen maar groter!

De eerste, gekwetste Ijsbeer (Foto: Jan Boers)

Vier mensen ontdekten dit dier onafhankelijk van elkaar, ongeveer tegelijkertijd vanop verschillende delen van het schip. Goedele raadde het best hoeveel zoogdiersoorten Pieter VdL al had gezien in zijn leven en kreeg zo het door Inezia gesponsorde boek van de zeevogels van Noord-Amerika mee naar huis.

Wat later weer geloop aan dek: er kwam een onmiskenbare blow van achter een streep ijsschotsen. Hola! Meer nog, het was een V-vormige blow: dat kan alleen maar een Groenlandse walvis zijn! Het

schip draaide af om achter die ijsschotsen te gaan kijken, maar de vogel was gaan vliegen. Drie kwartier wachttijd mocht niet baten. Hij zat ongetwijfeld ergens een eind weg tussen die losse ijsschotsen, buiten het zicht. Hadden we hiermee onze ultieme kans gemist? Zou hij ooit nog walvisvaarders achter zich aan gehad hebben en was hij nog altijd bang van schepen? Ze worden 150 tot misschien zelfs 200 jaar, dus het zou wel kunnen. Wie zal het zeggen...

Footprint van Groenlandse Walvis (Foto: Bart Van Gelder)

Een uurtje later: sensatie bij de enkelingen die op het dek de mist trotseerden en niet de lezing in de lounge bijwoonden: er kwam een nu zeer duidelijke Groenlandse walvis vlak voor de boeg voorbij zwemmen! Hola, wat is dat hier? Opnieuw drie kwartier wachten, opnieuw geen spoor meer van het dier. Potverdorie toch. De frustratie bij sommigen die ook de IJsbeer hadden gemist liep enigszins op, maar van agressie was gelukkig geen sprake ;-).

Tegen de avond klaarde het een beetje op en ging de wind compleet liggen. Zalig! Het avondeten werd omgezet in een BBQ op het achterdek. De Duitse kok moet heimwee naar zijn heimat hebben gehad getuige het volume 'bratwurstjes'. Het begon zachtjes te sneeuwen waardoor het wel een Kerstmarkt leek! Achter het schip dobberde een Kleine burgemeester bij zijn Grote familieleden. Ze broeden op de zuidelijke helft van Groenland op minstens 600 km naar het zuidwesten, en op dit traject worden ze zelden gezien. Ook twee Rosse franjepoten en een Kleinste jager gaven de vogelkijkers plezier. Tijdens de BBQ dobberde de enige Ringelrob van de trip voorbij en in de verte lag een grote Baardrob tussen twee veel slankere Zadelrobben. Ook een volwassen Klappmuts werd gezien, de dalmatiër van het pakijs. Alle zeehondensoorten zijn binnen!

En dan.

Plots kwam weer een walvis in het vizier. Wat is dat? Geen rugvin te zien, wel leek het een zwemmende olifant met dikke kop, lage nek en hele dikke rug: Groenlandse walvis! Alweer! Nu hebben we toch wel extreem veel geluk... Deze walvis bleef gelukkig wel lange tijd zichtbaar. Iedereen krijgt hem nu te zien. Bij het duiken kwam zelfs zijn staart boven: ooh's en aah's alom!! Jawadde, nog één, en nog één, drie Groenlandse walvissen... En er zijn er naar schatting maar tussen de 10 (tien!) en 100 tussen oostelijk Groenland en Frans Jozefland ten oosten van Spitsbergen. Er zijn er meer ten westen van Groenland en nog heel wat in de Grote Oceaan t.h.v. Alaska. Twee jaar terug, in 2013, zagen we er op de NAO in dezelfde omgeving ook 2. Hier duikt het continentaal plat van Groenland naar de diepzee en hier ligt ook de grens van het pakijs. Deze combinatie staat waarschijnlijk garant voor een groot voedselaanbod aan plankton en krill, het hoofdvoedsel van deze rustige kolossen.

Dit bleek nog maar het begin. Plots rees er weer ergens een blow. En daar nog één, en nog één!!! Uren aan een stuk zagen we de ene na de andere Groenlandse walvis, soms in groepjes tot vijf bijeen. Het weer bleef sprookjesachtig mooi in tinten pastelbeige en wit-lila. Op grotere ijsvrije stukken kon je soms bij een scan met de verrekijker van 180° in het rond tot 15 exemplaren zien! En tot 5 keer een staart die de lucht in ging van een duikend exemplaar! Hoeveel zaten er tijdens zo'n scan dan wel niet onder water? Soms kwamen dieren tot op minder dan 200 meter van het schip, fantastisch. Regelmatig kon je duidelijk de gebogen mondrand zien en het wit op de kin en bij de staartaanzet. Griet, Wesley, Adam en Kleine Bart de Nederlander hielden elk voor zich zo nauwkeurig mogelijk de aantallen bij, de hele nacht door, zolang de voorraad strekte. Elk kwamen ze uit bij een schatting tussen de 50 en 100 verschillende exemplaren, waaruit een consensus volgde van zo'n 85 stuks als basisraming. "Phioeuw!" zei Brent, dat is verdorie de hele NO-Atlantische populatie!

Om 02u was het nog niet helemaal gedaan met de walvissen, maar ik besloot om toch de bedstee op te zoeken voor minstens een uur of vijf. Er was een ploegensysteem opgezet met vrijwilligers om dag en nacht verder naar IJsberen te speuren, ze zouden ons wel wakker maken als het zover kwam.

Groenlandse Walvis: twee uit de zeer lange reeks (Foto: Cor Visser)

Anderhalf uur later was het al gedaan met de nachtrust. "Dingdong" en dan: "Ladies and gentlemen (pauze), it's 3.30 am and we have a polar bear for you next to the ship". Enzovoort, maar dat hoorde ik al niet meer, en al zeker de zinsnede 'no need to hurry' drong niet tot mij door. Wat een adrenalinerush!

Boven aan dek gekomen zien we rondom ons een superprachtig ijsschotsenlandschap. Grote dikke schotsen drijven in zwart water met een donkergrijze lucht erboven. Wauw! Maar waar zit die Ijsbeer? Ik zoek en zoek, tot er mij iemand op wijst dat ik veel dichterbij moet kijken. Wooow! Een pracht van een Ijsbeer zat op minder dan 100 meter van het schip met zijn al grotendeels verslonden prooi, een van vacht en vet ontdane zeehond. En de bijhorende supporting cast zoals in de boekjes: een stuk of wat Grote burgemeesters en maar liefst 18 Ivoormeeuwen (ook een NAO-record!). De beer staat een tijdje naar ons te kijken, te ruiken, twijfelt wat hij gaat doen, graaft zijn prooi op, neemt die in zijn muil en gaat er mee aan de haal, verder weg van het schip. Waarschijnlijk waren we toch iets te dicht genaderd naar zijn goesting. Elke beer heeft zo zijn eigen comfortafstand, soms komen ze zelfs aan het schip zelf snuffelen. Maar hij loopt niet helemaal weg zoals de vorige en blijft nog een tijdlang op zijn gemak aan zijn prooi sabbelen. Schitterend om te zien allemaal! De camera's vuren enorme salvo's af, maar verder is het muisstil. 120 man staat zonder een woord te zeggen allemaal vol van extase naar het spektakel van de reis te turen. Fantastisch allemaal. Bedankt wachtlopers van dienst voor deze gave vondst want dit was het rechtstreekse resultaat van jullie nachtelijke shifts! En bedankt kapitein om dat schip zo perfect in het ijs te manoeuvreren!

Na drie kwartier genieten laten we de Keizer van de Noordpool terug achter in eenzaamheid in zijn erg bijzonder en bedreigd biotoop. Wat een bijzonder leven heeft zo'n Ijsbeer toch. Maar ik ben er niet echt jaloers op.

Na deze waarneming kwam een grote rust over het schip. Iedereen had de targets gezien, de reis kan echt niet meer stuk. Iedereen? Nee, één koppel was er in geslaagd geen enkele Groenlandse walvis te zien. De eerste paar hadden ze gemist, zoals de meesten, en die avond waren ze vroeg gaan slapen. Van de oproep via de intercom en het gestommel op de gang hadden ze niets gemerkt. Comfortabele kamers, daar op de Plancius! Een ander koppel had hetzelfde voor met die tweede

Ijsbeer. Toen het schip weer begon te varen, werden ze toch wakker. Ze trokken de gordijnen open om te zien wat er gaande was. En wat zien ze daar uit hun raam? Een Ijsbeer!

Dan werd het weer tijd voor een paar uurtjes rust. Hopelijk. De tuurdersploegen merken nog een paar Groenlandse walvissen op, de laatste voor de trip, maar die worden niet meer omgeroepen (kun je je voorstellen...). 't Is al welletjes geweest deze nacht.

De 'volgende ochtend' varen we nog altijd langs het pakij. Een verrassing van formaat is een vrouwtje brilduiker dat langs het schip vliegt maar helaas zeer snel uit het zicht verdwijnt. De kleine witte vleugelspiegel wijst op een IJslandse brilduiker, alweer een nieuwe voor een NAO!

We gaan ook nog eens van boord, fijn! Met de zodiacs doen we een tochtje tussen de ijsschotsen. Wat is het daar stil en mooi. Schotsen in alle maten en gewichten. Eén schots lijkt op een zak frieten. Overal meer dan vijftig tinten wit, blauw en grijs. Ook her en der een streep beige van de algen, dé basis van de voedselketen hier. Echt het leefgebied van Ijsberen en zeehonden. Het moet toch lastig zijn om telkens op zo'n wiebelende ijsschots te kruipen. Met een planktonnet met heel fijne mazen halen we een waterstaal op dat troebel ziet van het leven. Tapioca-achtige microscopisch kleine dingetjes maar ook duidelijker beestjes zoals copepoden of roeipootkreeftjes. Dit is het eten van de Kleine alkjes die we hier overal zien, maar ook van de gigantische Groenlandse walvissen. Je moet toch al redelijk wat liters van zo'n water door je baleinen spoelen om 100 ton zwaar te worden. Gelukkig hebben ze dan ook de grootste muil van het dierenrijk.

In de namiddag zeggen we het pakij vaarwel en stomen we richting Spitsbergen. Maar 't is nog niet gedaan!

's Avonds krijgen we van Rupert opnieuw een Ijsberenverhaal waarbij hij het gedrag van de waargenomen dieren van naaldje tot draadje verklaart. Ook verzorgt de naar eigen zeggen rijkelijk van universitaire titels voorziene jeugd een zeer wetenschappelijke uiteenzetting over de diverse soorten menselijke vogelkijkers aan boord, ook wel vogelaars genoemd of ornithologen of *Homo amateuristicus* met de nodige ondersoorten... Zoals bijvoorbeeld het *swarovski-subtype* met uitschuifbare fallus en met als roep "klik-klik-klik-klik-klik". Hilarisch!

Natuurlijk wordt het weer te laat om goed te zijn. Het is ook de laatste avond op zee. Dan kan er al eens een extra glas wijn af.

Het eten aan boord was prima

Woensdag 10 juni

Aankomst op Spitsbergen

Foto: Gerald Driessens

Ja, dan was ik toch maar beter wat vroeger gaan slapen. Het is amper 3u40 en daar galmt Brent zijn intussen wat teloor gegane stem weer door de intercom: "We have a Blue Whale for you next to the ship". Waaaw! Ook nu hoor ik de 'no need to hurry' niet bewust.

Het gigantische dier ligt op hooguit honderd meter naast het schip en zwemt rustig voort. De blows gaan vele meters hoog, dat is nogal eens een fontein! Eén van de passagiers zag zelfs een nietsvermoedende Papegaaiduiker de lucht in geblazen worden wanneer het monster onder hem opdook. Of had hij niet genoeg geslapen? Het zonnetje schijnt, de lucht is terug blauw en in de verte blinken de spitse witte bergen van Svalbard, Spitsbergen zoals de meeste het kennen! 'Het beest' blijken er twee te zijn, een moeder met een (groot) kalf. En in de verte is er nog één aan het blowen. Manmanman, wat een reis, wat een reis, wat een reis!

Na drie kwartier houden we het voor bekeken. De Blauwe vinvis liet haar kop en eindeloze rug vele keren prachtig zien en leek hoegenaamd niet verstoord door onze aanwezigheid. Iedereen gaat weer slapen. Ik blijf nog een beetje treuzelen in dat mooie licht. En net als ik wil vertrekken is er een andere wakkere die opnieuw een blow opmerkt. Een kleinere dit keer. Een Bultrug! Het slapen wordt weer uitgesteld. Het schip zal niet naderbij varen maar wat vertragen. We zien het dier een aantal keer ademen en twee keer zien we de gekende staart naar boven komen. Schitterend! Maar dan is het genoeg, ik moet en zal nog wat slapen. Er dobbert nog snel een eerste Walrus voorbij, maar die is voor maar een enkeling weggelegd.

Blauwe Vinvis (Foto: Wesley Overman)

Twee uur later zijn we weer aan dek. Het zicht op de bergen is té adembenemend... De koffiemachine draait continu en weigert te haperen. Goed gerief!

Het aantal vogels neemt weer sterk toe. Overal vliegen groepjes alkachtigen af en aan, Noordse stormvogels, Drieteenmeeuwen, een paar Kleine jagers, Grote jager en Middelste jager, wat Grote burgemeesters enzovoort. De fotografen weten weer wat gedaan!

Er is nog een top of the bill-moment gepland: Poolepynten. Een kleine landtong op Prins Karls Forland, een eiland voor de westkust van Spitsbergen waar vaak Walrussen komen rusten. Maar de voorbije weken waren er geen aanwezig. Wat blijkt nu: er liggen er vandaag, 50 nog wel! Lucky bastards we are!

De zodiacs worden te water gelaten en erg gedisciplineerd volgen we de instructies van de gidsen en kunnen we langdurig van erg dichtbij de kolossen observeren... horen... en ruiken. Veel observeren is er echter niet aan. Ze slapen tegen elkaar aan en verroeren af en toe een vin. Eentje vindt het te warm in de zon en houdt zijn 'hand' boven het hoofd om wat schaduw te maken. Klik-klik-klik zeggen de sluiters... Fantastische kwabberkolossen zijn het, echt heel groot! Een eindje verder loopt een eerste Poolvos. Een koppel Roodkeelduikers in prachtkleed zwemt op een plas vlakbij en waagt zich aan een publieke paring. Overal zitten Paarse strandlopers. Nee, het is duidelijk nog niet gedaan!

De Walrussen genieten intens van de zon en de warmte

In de namiddag was het de bedoeling om nog dicht langs wat zeevogelkliffen te varen maar er is een nieuwe regeling waardoor we verplicht worden om een loods te gaan oppikken. Helaas zijn de orders dat we dan recht naar Longyearbyen moeten doorvaren. De kapitein vaart zo traag mogelijk zodat we onderweg toch nog heel wat zeevogels kunnen zien. Met de telescoop onderscheppen we heel wat Rendieren op het 'vasteland', maar het zijn maar White Fluffy Things op die afstand. Ondertussen worden aan dek West-Vlaamse taallessen gegeven. Griet is een hele goeie leerlinge, maar een accentloos 'den dikk'n en den dunn'n' krijgt ze toch nog niet uitgesproken. Dat zal nog wat cruises vergen.

In de vooravond liggen we dan al in de haven van Longyearbyen. Echt mooi is het hier niet, toch niet aan de kant van de kade. Er volgt een uitgebreide bedankingsronde aan iedereen die ook maar een kleinigheid heeft bijgedragen aan het welslagen van de reis. De Natuurpuntgidsen krijgen een hartverwarmend applaus, waarvoor onze welgemeende dank. Het was een eer en vooral een plezier om voor zo'n goedgehumtst en geïnteresseerd publiek te mogen gidsen. Olivier brengt een geslaagde persiflage van Pieter van Inezia en van expeditieleider Brent. Beiden weten niet goed hoe ze moeten kijken, maar ze doorstaan het prima. Het is in de eerste plaats als een groot compliment bedoeld want beiden hebben deze tocht echt heel goed begeleid.

Tijdens het avondeten komt een bezoekende Nederlandse vogelkijker zeggen dat er een mannetje Stellers eider zit bij de hondenkennel, even buiten de stad. Dàt is een speciale soort! En een erg mooie vogel bovendien! Zo kwam het dat de helft van de passagiers zo snel mogelijk aan land gingen om die vogel te gaan zoeken. Helaas liet die zich niet zien, maar het werd wel een eersteklas

introductie in Spitsbergse vogels met prachtwaarnemingen van Rosse franjepoot, Koningseider, Sneeuwgorzen, Ivoormeeuw en noem maar op.

Tegen dat iedereen terug was, was het merendeel van de mensen al gaan slapen. Een kleine groep zat nog in de bar. De verleiding was groot om er nog eentje (jawel, eentje) te drinken op 'de goeie afloop' maar mijn longen deden pijn van de koude lucht en mijn hoofd beval zichzelf voortdurend van "ga toch slapen" en van "neen, hierover geen discussie meer". Ik heb dan maar naar mijzelf geluisterd. Maar voor ik goed en wel in bed lag, hoorde ik Gerald door de walkietalkie iets van "Beloega", 'vlakbij" en "haven" brabbelen. Wablieft? 't Zal toch geen waar zijn hé? Snel terug naar boven en inderdaad! Het was Robin die weer had gescoord. Tussen schip en wal waren regelmatig twee vinloze boterkeurige ruggen te zien, en af en toe een bol meloenkopje. De groep onvermoebare jonge gasten stond er zelfs vlakbij! Snel gaan zeggen aan Pieter aan de bar, die haalde Brent uit zijn bed en zeer korte tijd later weergalmde de intercom eens te meer door de nachtrust van zovelen... Verbazend veel vermoeide zielen kwamen nog naar boven, maar helaas, net op dat moment beslisten de dieren om ergens in de onpeilbare diepte van de fjord te verdwijnen. Zo misten velen deze kriek op de al zo goed gevulde ijstaart. Maar goed, dan was het toch tijd om echt te gaan slapen.

Donderdag 11 juni

Spitsbergen met vogels, shoppen en een boswandeling

Slapen? Niet voor lang... Er was een extra vroeg ontbijt en dan begon de ontschepping met zodiacs, want inmiddels lagen we niet meer aan de (dure) kade. Al snel zat iedereen op een bus of taxi en spatte de intussen hechte groep uiteen. Sommigen vlogen direct huiswaarts, anderen bleven hier nog één dag tot zelfs een week. Pieter van Inezia had twee busjes geregeld die rondjes reden in en rond de stad: een prima systeem om alle vogelgebieden te leren kennen op korte tijd. Of om aan de sneeuwregen te ontsnappen op zoek naar een warme chocomelk, want de zon was vandaag niet meer te zien, bij een koele 3°C. De Arctische lente was nog maar pas komen piepen... Brrrr.

Noordse Sterns maken zich klaar voor het broedseizoen

De vogelaars konden echt hun hart ophalen aan alle fraaie soorten. Naast de al genoemde beauties zaten er ook Eiders en Paarse strandlopers op streelafstand, IJseend, Bontbekplevier, baltsende Noordse sterns, Brandgans en, zeldzaam hier, twee Kleine burgemeesters. De Rosse franjepoten, Koningseiders en Ivoormeeuw waren nogal vliegerig en je moest geluk hebben om ze ergens te treffen. De Stellers eider was helaas spoorloos verdwenen. Enkele Rendieren liepen gewoon in de wegberm en ook de Poolvos werd door nagenoeg iedereen wel eens gezien. Geen enkel moment is het hier leeg, en stil ook al niet want de opvallend melodieuze zang van de Sneeuwgorz weerklinkt zowat overal: drie graden, het is lente! Bossen zijn er ook, van wilgen van amper een centimeter hoog. Eén stap en je boswandeling is al voorbij!

's Avonds zien we de meesten wel ergens terug op café of restaurant. Tijd voor een afscheidsdrink!

Intussen lopen via de wifi allerlei berichten binnen van het thuisfront over onze vondst van al die Groenlandse walvissen. Natuurpunt en Inezia brachten een persbericht uit met wat duiding, foto's en filmpjes vanop het schip en de kranten en TV-zenders pikten het massaal op! Griet, die er heel wat tijd had ingestopt, was in de wolken. Veel mensen hadden het gezien want bij thuiskomst kreeg je regelmatig te horen: "Wat? Waren jullie mee op die trip? Dat moet fantastisch geweest zijn!"

En fantastisch was het!

